

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
20/20. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2020. március 3.

A C-75/18. és a C-323/18. sz. ügyben hozott ítéletek
Vodafone Magyarország Mobil Távközlési Zrt. és Tesco-Global
Áruházak Zrt. kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

A távközlési vállalkozások és a kiskereskedelmi ágazatban tevékenységet folytató vállalkozások árbevételére Magyarországon kivetett különadók összeegyeztethetők az uniós joggal

A 2020. március 3-án kihirdetett Vodafone Magyarország (C-75/18) és Tesco-Global Áruházak (C-323/18) ítéletekben a nagytanácsban eljáró Bíróság **a távközlési vállalkozások és a kiskereskedelmi ágazatban tevékenységet folytató vállalkozások árbevételére Magyarországon kivetett különadókat összeegyeztethetőnek ítélte a letelepedés szabadságával és a 2006/112 irányelvvel**¹ (a továbbiakban: héairányelv). Ugyanis az a körülmény, hogy e különadókat, amelyek progresszív módon (sőt az utóbbi ügy esetében erősen progresszív módon) terhelik az árbevételt, elsődlegesen a más tagállamokból származó személyek tulajdonában álló vállalkozások viselik –arra tekintettel, hogy e vállalkozások rendelkeznek a legnagyobb árbevétellel az érintett magyar piacokon–, **tükrözi e piacok valós gazdasági helyzetét, és nem minősül e vállalkozásokkal szemben való hátrányos megkülönböztetésnek.** A Bíróság azt is megállapította, hogy mivel azon adó, amelynek hatálya alá a távközlési vállalkozások tartoznak, nem rendelkezik a hÉa valamennyi alapvető jellemzőjével, azt nem lehet ez utóbbival egyenértékűnek tekinteni, így az nem sérti az uniós héarendszer működését, ebből következően pedig összeegyeztethető a héairányelvvel.

Mivel az ezen különadókat bevezető magyar szabályozásnak az állami támogatásra vonatkozó uniós szabályokkal való összeegyeztethetőségére vonatkozóan is kérdéssel fordultak a Bírósághoz, utóbbi először is e kérdések elfogadhatóságáról határozott.² E tekintetben a Bíróság emlékeztetett arra, hogy az adók nem tartoznak az EUM-Szerződés állami támogatásokra vonatkozó rendelkezéseinek hatálya alá, hacsak nem valamely támogatási intézkedés finanszírozását szolgálják, és ily módon ezen intézkedés szerves részét képezik. Márpedig valamely adó csak akkor képezheti szerves részét valamely támogatási intézkedésnek, ha a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján kötelező hozzárendeltségi viszony áll fenn ezen adó és a támogatás között. A Bíróság ugyanakkor a jelen ügyben megállapította, hogy a felperes társaságok által a magyar adóhatósághoz benyújtott különadó alóli mentesség iránti kérelmek olyan általános hatályú adókra vonatkoznak, amelyek az állami költségvetésbe folynak be, anélkül hogy azok kifejezetten az adóalanyok valamely meghatározott csoportja javára nyújtott előny finanszírozásához lennének rendelve. A Bíróság kimondta, hogy a felperes társaságok terhére felszámított különadók és a bizonyos adóalanyoknak biztosított mentesség között nem áll fenn kötelező hozzárendeltségi viszony, így az adómentességnek az állami támogatásokra vonatkozó uniós jogra tekintettel való esetleges jogellenessége nem alkalmas arra, hogy érintse maguknak ezen adóknak a jogszerűségét. Ebből következően a felperes társaságok nem hivatkozhatnak a nemzeti bíróságok előtt ezen esetleges jogellenességre annak érdekében, hogy kivonják magukat az említett adók megfizetése alól.

¹ A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.).

² A Törvényszék 2019-ben megsemmisített két, a kiskereskedelmi ágazatban kivetett lengyel adó és a magyar reklámadó állami támogatási intézkedésnek minősítéséről szóló bizottsági határozatot (a Törvényszék 2019. május 16-i Lengyelország kontra Bizottság ítélete [T-836/16 és T-624/17. sz. egyesített ügyek, 64/19. sz. sajtóközlemény] és a Törvényszék 2019. június 27-i Magyarország kontra Bizottság ítélete [T-20/17, 84/19. sz. sajtóközlemény]). Ezen ítéletekkel szemben jelenleg fellebbezési eljárások vannak folyamatban a Bíróság előtt (C-562/19 P és C-596/19 P).

Másodszor, a Bíróság megvizsgálta, hogy a szóban forgó különadókat bevezető magyar szabályozás a társaságok székhelye alapján történő, az EUM-Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezései által tiltott hátrányos megkülönböztetésnek minősül-e. E tekintetben a Bíróság, először is, megállapította, hogy a felperesek anyavállalatai az Egyesült Királyságban, illetőleg Hollandiában rendelkeznek székhellyel, és hogy amennyiben ezen anyavállalatok a tevékenységüket valamely leányvállalaton keresztül végzik a magyar piacon, az e leányvállalatokat sújtó bármilyen korlátozás érintheti az anyavállalatok letelepedési szabadságát. A Bíróság, miután emlékeztetett a közvetlen és közvetett hátrányos megkülönböztetés tilalmára vonatkozó ítélkezési gyakorlatára, a jelen ügyben megállapította, hogy a vitatott különadók nem alkalmaznak különbségtételt a vállalkozások székhelye alapján.

Ebben az összefüggésben a Bíróság, elsősorban azt hangsúlyozta, hogy mivel valamennyi Magyarországon, az érintett ágazatokban tevékenységet folytató vállalkozás a kifogásolt adók alanyának minősül, és mivel az árbevételre vonatkozó különböző sávokra alkalmazandó adómértékek ezen vállalkozások mindegyike tekintetében érvényesek, az ezen adókat bevezető magyar szabályozás semmilyen közvetlen hátrányos megkülönböztetést nem valósít meg a más tagállamok (természetes vagy jogi) személyeinek tulajdonában álló vállalkozásokkal szemben.

A Bíróság, másodsorban, megvizsgálta, hogy a különadók (erős) progresszivitása ez utóbbi vállalkozásokkal szemben közvetett hátrányos megkülönböztetést valósít-e meg.

A Bíróság e tekintetben megállapította, hogy a szóban forgó adóévekben, nevezetesen a Vodafone ügyben a 2011. április 1-je és 2015. március 31. közötti időszakban, a Tesco ügyben pedig a 2010. március 1-je és 2013. február 28. közötti időszakban, azok az adóalanyok, amelyek kizárólag a 0%-os adósávba estek, valamennyien magyarországi személyek tulajdonában álló adóalanyok voltak, míg a felső adósávokba eső adóalanyok többségükben más tagállambeli személyek tulajdonában álló adóalanyok voltak. Ily módon a különadó legnagyobb részét olyan adóalanyok viselték, amelyek más tagállambeli személyek tulajdonában álltak.

A Bíróság ugyanakkor emlékeztetett arra, hogy a tagállamok szabadon határozhatják meg az általuk legmegfelelőbbnek ítélt adóztatási rendszert, és alkalmazhatnak progresszív adóztatást az árbevétel tekintetében, amennyiben az árbevétel összege semleges megkülönböztető ismérveknek minősül, és az adóalanyok teherviselési képességét illetően releváns mutatónak tekinthető. Ebben az összefüggésben az a körülmény, hogy a szóban forgó különadók legnagyobb részét más tagállamok természetes vagy jogi személyeinek tulajdonában álló adóalanyok viselik, nem elegendő annak megállapításához, hogy velük szemben hátrányos megkülönböztetés áll fenn. E körülmény fennállására ugyanis az szolgál magyarázatul, hogy a jelen ügyekben érintett piacokon az ilyen adóalanyok vannak túlsúlyban, akik e piacon a legmagasabb árbevételt érik el. Így e körülmény olyan esetleges, sőt véletlenszerű mutatónak minősül, amely minden olyan esetben teljesülhet, amikor az érintett piacon más tagállamok vagy harmadik államok vállalkozásai, illetve más tagállambeli vagy harmadik országbeli személyek tulajdonában álló belföldi vállalkozások vannak túlsúlyban. Egyébként pedig a 0%-ban megállapított legalsó adósáv nem kizárólag a magyarországi személyek tulajdonában álló adóalanyokat érinti, mivel az érintett piacon működő valamennyi vállalkozás részesül ezen adókedvezményből az árbevételük azon része után, amely nem haladja meg az ezen adósáv tekintetében megállapított felső határt. Ebből következően a szóban forgó, a különadókhöz kapcsolódó (erősen) progresszív adókulcsok jellegüknél fogva nem vezetnek be a társaságok székhelyén alapuló hátrányos megkülönböztetést a magyarországi személyek tulajdonában lévő adóalanyok és a más tagállambeli személyek tulajdonában álló adóalanyok között.

A C-75/18. sz. ügyben ezenfelül arra vonatkozóan is kérdéssel fordultak a Bírósághoz, hogy a távközlési vállalkozások árbevételére kivetett különadó bevezetése összeegyeztethető-e a héairányelvvel.³ A Bíróság e tekintetben emlékeztetett arra, hogy különösen azt kell vizsgálni, hogy a szóban forgó adó veszélyezteti-e a héa közös rendszerének működését azáltal, hogy a termékek és szolgáltatások forgalmát, valamint a kereskedelmi ügyleteket a héára jellemzőhöz hasonló módon terheli, ami különösen azon adók esetében áll fenn, amelyek rendelkeznek a héa alapvető

---

³ 401. cikk

jellemzőivel. Ugyanakkor megállapította, hogy a szóban forgó különadót bevezető magyar szabályozás nem írja elő ezen adónak a termelési és forgalmazási folyamat minden egyes szakaszában való felszámítását, sem pedig az e folyamat előző szakaszában megfizetett adó levonását. Ily módon, mivel az érintett különadó vonatkozásában a Bíróság által a korábbi ítélkezési gyakorlatában megállapított négy alapvető jellemzőből kettő nem teljesül, ezen adó bevezetése nem ellentétes a héairányelvvel.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítéletek ([C-75/18](#) és [C-323/18](#)) teljes szövege megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítéletek kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106